

MARK
GREANEY

NA MUSKE

SIVÝ MUŽ
V KONFRONTÁCI
SO SVEDOMÍM

Ljdeni

Na muške

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Mark Greaney

Na muške – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

NA MUŠKE

MARK GREANEY

NA MUŠKE

Preložil Vladislav Gális

Ljndeni

*Venujem svojej tete Dorothy Greaneyovej.
Ďakujem ti za celoživotnú lásku a podporu
(a prepáč mi všetky tie škaredé slová).*

POĎAKOVANIE

Veľkú vďaku a veľké uznanie si zaslúžia Karen Mayerová, John a Wanda Andersonovci, Devin Greaney, Mireya Ledezmová, Trey a Kristin Greaneyovci, John a Carrie Echolsovcí, Nichole Robertsová, David a Suzanne Leslieovci, Chris a Michelle Burckyovci, Bob Hetherington, April Adamsová, Dana a Nancy Adamsovci, Jeff a Stephanie Stivallovcí, Keith Cleghorn a Jenny Kraftová.

Aj vám vďaka, Svetlana Ganeová, Gavin Smith, James a Rebecca Yeagerovci, Jay Gibson, Alan Webb, Paul Gomez a ostatní z hlavného kádra a technickej podpory z Tactical Response v Camdene v Tennessee. Plus všetci chalani a baby na getoffthexe. Naučili ste ma toľko, že to ani sami nechápete, a pomohli ste mi viac, než by som priznal.

Rád by som poďakoval aj svojmu brutálnemu editorovi Tomovi Colganovi a mega agentovi Scottovi Millerovi. Ste najlepší, chalani.

MarkGreaneyBooks.com

PROLÓG

Nízko nad Írskym morom viseli husté tmavé oblaky, vo vlhkom ráne sa pomaly vznášali nad nájomným vrahom, ktorý stál na drevenej prednej palube rybárskej lode. Zopár škriekajúcich čajok striebriстых obkolesilo plavidlo ešte niekoľko kilometrov od pobrežia; teraz, keď vstupovalo do prístavu, ich celý tucet krúžil nad ním a čeril bielymi krídlami hmlu.

Morské vtáky škriekali nad loďou, výstražne vykrikovali smerom k pobrežiu Írska, kam sa blížil zabijak.

Lenže ich varovanie sa stratilo v spŕške morskej peny.

Loď zakotvila na svojom mieste v prístave tesne pred ôsmou ráno. Nájomný vrah vystúpil na mól a dvom členom posádky nevenoval ani jediný pohľad. Nevymenil si s nimi jediné slovo za tie tri hodiny, odkedy dvanásťmetrový Lochin vyzdvihol svojho pasažiera, ktorý v medzinárodných vodách prestúpil z litovskej nákladnej lode. Zdržieval sa na palube, prechádzal z provy na kormu, ostrážito sledoval

pohľadom rozbúrené more okolo seba. Čierny pršiplášť s kapučňou ho chránil pred slanou sprškou a občasnými odfrkujúcimi vlnami, ako aj pred zvedavými pohľadmi otca a syna, ktorí viedli loď. Posádka sa počas plavby zdržiavala v kormidelní, presne podľa prísnych pokynov. Dostali rozkaz vyzdvihnúť pasažiera a potom sa od neho držať čo najďalej, doviesť ho do prístavu Howth, severne od Dublinu. Keď tento svoj zvláštny úlovok úspešne doručia, dostanú za to zaplatené a budú držať jazyk za zubami.

Zabijak prešiel cez pobrežnú dedinu k maličkvej vlakovej zastávke a kúpil si v pokladni lístok na Connolly Station v centre Dublinu. Mal polhodinu k dobru, a tak zišiel po staničných schodoch do pubu v suteréne. Podnik s názvom Bloody Scream ponúkal rybárom v prístave kompletné írské raňajky a dlhá úzka miestnosť bola takmer plná mužov, ktorí hltali svoje porcie vajícok s klobáskami a s fazuľou a zapíjali ich tmavým Guinnessom s bielou čiapkou peny. Zabijak vedel šikovne zapadnúť aj v neznámom prostredí. Objednal si to isté, čo sa konzumovalo okolo neho, a urobil to len mrmlaním a gestami, aby zamaskoval cudzí prízvuk. Zhltol raňajky, vypil Guinness do dna a vypadol z pubu, aby stihol vlak.

O polhodinu sa už prechádzal po Dubline. Hnedú bradu mal hustú, modrú pletenú čapicu si stiahol na uši a na čelo, krk si natesno omotal šalom a ruky mal zasunuté hlboko do vreciek tmavomodrého námornického kabáta, aby sa chránil pred studeným vzduchom. Na pleci sa mu v jednom rytme s krokmi hojdal malý plátenný vak. Zamieril na juh, preč od železničnej stanice, potom pri hrádzi rieky Liffey odbočil doprava a ďalej kráčal popri jej toku. Spustil sa studený dážď.

Zabijak postupoval ďalej.

Túto záležitosť chcel mať čím skôr za sebou. Nebol vo svojej koži na mori a nebol vo svojej koži ani teraz, keď okolo neho hustol dopoludňajší dav a on sa blížil k O'Connell Street.

Lenže tu v Dubline žil muž, ktorý podľa rozhodnutia kohosi
s dostatkom peňazí a vplyvu už žiť nemal.

A Court Gentry bol vyslaný, aby to zariadil.

JEDEN

V lekárni si kúpil balenie paracetamolových tabletiiek a fľašu vody. Pred niekoľkými mesiacmi utrpel zranenie, guľka mu preletela stehnom a do brucha ho bodli nožom. Bolesť s každým týždňom slabla. Telo sa dokázalo neuveriteľne zotavovať, omnoho lepšie ako myseľ. Court si vypestoval závislosť od tabletiiek a injekcií: vicodin, oxycontin, demerol, dilaudid. Lekár v Nice ho zásoboval od operácie, pri ktorej mu vyčistil a zašil ranu v bruchu, a Gentry odvtedy každý deň hltal tabletky. Keď však nastúpil na nákladnú loď, náročky si ich so sebou nezobral. Teraz mal za sebou viac ako týždeň bez liekov a dobrovoľná odvykačka mu spôsobovala utrpenie.

Paracetamol nemohol nahradiť silné narkotiká, ale aspoň myseľ našla útechu v obradnom prehltaní tabletiiek.

Tri hodiny po tom, ako opustil loď, sa ubytoval v lacnom hoteli v úzkej uličke pri Parnell Street, ktorý patril Číňanom. Bolo to skoro kilometer od rieky. Jeho izba bola tmavá a vlhká a páchla plesňou

a prepáleným olejom – zápach z reštaurácie o dve poschodia nižšie sem prichádzal cez vzduchotechniku. Dážď šikmo šibal do špinavého okna, ale nevyčistil ho. Vrstva mastnej špiny sa na ňom držala zvnútra.

Gentry si ľahol horeznačky na prepadnutý matrac a zadíval sa na strop, nemyslel na nič konkrétne. Strávil vyše týždňa na lodi a pripadalo mu zvláštne, že sa nekníše spredu dozadu a neposúva hore-dole.

Až po dlhých hodinách konečne zaspal, kým studený dážď neprestajne bičoval okenné sklo pri jeho hlave.

Podvečer sa usadil do čínskej reštaurácie, ktorá bola súčasťou malého hotela, dal si rezance s bravčovinou a cez mobil s jednorazovým číslom sa pripojil na internet. Našiel elektronickú nástenku webstránky, ktorá predávala dobrodružné pobyty v pohorí Ural, pomocou hesla vstúpil na fórum pre zamestnancov a ďalším kódom získal prístup k vláknu, ktoré malo iba jedného sledovateľa.

Court palcom ťukal na mobile a popíjal vlašný pomarančový džús.

Som tu.

O niekoľko sekúnd sa okienko na mobile zmenilo. Nieкто na fóre mu odpísal.

Predpokladám, že v Bangkoku? To bolo heslo, ktorým sa potvrdzovala totožnosť účastníka rozhovoru. Gentry tú svoju ozrejmil odpoveďou:

Nie. V Singipure. Až preklep zavřšil správnu identifikáciu.

Mali ste príjemnú cestu, priateľu? ukázalo sa na obrazovke. Court si otázku prečítal a zahryzol do vyprázaného wontonu, ktorý bol taký mastný ako okno v jeho izbe.

Ovládol sa, aby neprevrátil oči.

Cesta nebola príjemná a Grigorij Ivanovič Sidorenko nebol jeho priateľ. Court Gentry nemal priateľov. Navyše bolo nepravdepodobné, že by nejakých mal Sid, ako Sidorenka volali všetci na Západe,

ktorí ho poznali. Bol to boss ruskej mafie z Petrohradu. Viedol organizáciu, ktorá ovládala ilegálny hazard, drogy, prostitútky, nájomných vrahov a... a teraz na veľké zúfalstvo amerického zabijaka riadil aj Courta Gentryho – Sivého muža.

Hoci navonok pôsobil v rovnakej brandži, Grigorij Sidorenko nebol žiadny Donald Fitzroy. Sir Donald bol Courtovým šéfom dlhé roky, odkedy CIA vyštvala Gentryho zo Spojených štátov amerických so statusom nežiaduceho muža, ktorého treba okamžite zastreliť. Fitzroy ho vtedy prijal, dával mu dobré džoby, pri ktorých padali hlavy zlých ľudí, platil mu za prácu férové honoráre a dokonca si ho najal na ochranu vlastnej rodiny. Lenže potom Fitzroya zahnali do kúta a donútili ho obrátiť sa proti Courtovi. Hoci sa mu hlboko ospravedľoval a svojmu americkému zamestnancovi ponúkol vlastný život, Gentry vedel, že mu už nemôže dôverovať.

To už nebude môcť nikdy nikomu.

Sid bol špinavec, ale bol úplne čitateľný. Court vedel, že ruskému hadovi nemôže veriť viac, ako je nevyhnutné, ale Sid ponúkal prístup k najlukratívnejším akciám v brandži. A Sid dokonca prijal Gentryho podmienku, že bude akceptovať len tie zákazky, ktoré zhodnotí ako oprávnené, alebo prinajmenšom tie, ktoré sa budú v rámci kategórie „morálnej neutrality“ kloniť mierne k lepšej strane.

A to priviedlo Courta sem do Írska.

Táto cesta do Dublinu bola Courtovou prvou akciou pre Sida. Prečítal si spis terča, pristal na tú robotu, cez internet sa pohádal pre nízky honorár, ktorý sa s ňou spájal, a napokon ju neochotne prijal.

Potreboval zostať v akcii. Pauza, zranenia a drogy spôsobili, že stratil ostriu, a on bol človek, ktorý si také niečo absolútne nemohol dovoliť.

Court sa podstatné časti zo spisu svojho terča naučil naspamäť. To bol štandardný operačný postup pred krvavou operáciou. Meno:

Dougal Slattery. Vek: päťdesiatštyri rokov. Národnosť: Ír. Výška: vysoký. Hmotnosť: tučný. V mladosti sa venoval boxu, ale nepodarilo sa mu vyniknúť v hustej konkurencii miestnych priemerných talentov. Potom si našiel prácu ako drsný chlapík, vyhadzovač v dublinských nočných kluboch. Rozšíril si záber, robil špinavú robotu pre miestny syndikát, mlátil lenivé poľské prostitútky a trieskal dohromady hlavy tureckých drogových dílerov, keď nedosiahli kvóty. Postúpil k zabíjaniu, len na nižšej úrovni, šarvátky medzi gangmi, nič komplikované, ale potom ho vyslali v jednej záležitosti na kontinent. V Amsterdame sa mu podarilo preraziť, keď zabil soka svojho šéfa v daždi guliek po tom, čo svojimi hrčovitými päťami rozbil ksichty dvoch jeho bodyguardov.

Odtiaľ sa vydriapal na druhú úroveň biznisu nájomných vrahov. Krvavé džoby v Ankare, na Sardínii, v Kalkate, v Tadžikistane. Nefungoval sólo, ako si Court prečítal v jeho spise. Nebol mozgom svojich operácií, ale v profesionálnom životopise mal aj tak zopár úctyhodných akcií. Nie úctyhodných v morálnom zmysle toho slova, kdeže: údajne zabil policajného detektíva, potom poctivého podnikateľa a tiež jedného či dvoch novinárov. Lenže Court oceňoval, že tie operácie boli ak už nie veľkolepé, tak aspoň schopne zrealizované.

Jeho posledná sa však odohrala už pred šiestimi rokmi. Court si musel všimnúť, že odvtedy sa Sidov spis s názvom Doug Slattery stal menej obsažným. S výnimkou zopár špekulatívnych náznakov sa všetko, čo bolo odvtedy známe o jeho živote, zmestilo do zmienky, že hrával na bubon v tradičnej írskej kapele, ktorá vystupovala päť večerov do týždňa v turisticky orientovanej časti Dublinu Temple Bar.

To nie je aktivita, ktorá by človeka predurčila na elimináciu.

Gentry túto operáciu považoval za jednu z morálne neutrálnejších. Ten muž bol zabijak, ale to bol aj Court. Court si rozdiel medzi nimi racionalizoval takto: on si svoje terče preveroval a dával si zá-

ležať, aby sa skutkami kvalifikovali na mimosúdnu popravu. Dougal Slattery nič také nerobil. Ír bol podľa Sida momentálne zamestnancom medzinárodnej zločineckej organizácie, ktorú viedli Taliani. Jeho najbližšou obeťou sa mohla stať vzdorujúca prostitútka alebo majiteľ reštaurácie, ktorý nezaplatil mafii za ochranu.

Zabitie Dougala Slatteryho nenapraví hriechne zvyky sveta, usúdil Court, ale ani nikomu neublíži.

Teda nikomu, kto sa nevolá Dougal Slattery.

Haló? Ešte ste tam? Sidova predošlá replika bola už tri minúty stará. Court sa na okamih v duchu vzdialil od misie. Prinútil sa sústrediť na malý displej mobilu.

Som tu. Žiadny problém.

Koľko času budete potrebovať?

Netuším. Dnes večer zhodnotím situáciu. Pri prvej vhodnej príležitosti budem konať.

Rozumiem, priateľu. Nech vám to netrvá prídlho. Potom mám pre vás ďalšiu prácu.

Vždy sa našla „ďalšia práca“, to Court vedel. Lenže väčšina tej „práce“ spočívala v kontraktoch, ktoré by Gentry nikdy neakceptoval. On sám chcel posúdiť, či bude ešte „ďalšia práca“. Nemienil to však teraz vtĺkať do hlavy Sidorenkovi. Iba odpovedal: Okej.

Teším sa na dobré správy. Dasvidania, priateľu.

Court sa len odpojil. Vypol mobil a strčil si ho do bočného vrecka na kabáte. Dojedel, zaplatil a odišiel z hotela.

Podvečer prechádzal štvrtami v okolí Grafton Street. Hodinu strávil pozorovaním oblečenia a spôsobov miestnych ľudí, snažil sa asimilovať. Pre vycvičeného profíka to nemohol byť problém, napokon, Dublin bol medzinárodné mesto plné Poliakov, Rusov, Turkov, Číňanov,

Juhoameričanov... ba kde-tu sa dokonca našlo aj zopár Írov. Neprevládal tu jeden výzor či spôsob chôdze alebo postoj, ktorý by stálo za to napodobniť, no Court aj tak vošiel do secondhandu na Dawson Lane a vyšiel z neho s plnou taškou. Na WC v obchodnom dome sa prezliekol do obnosených modrých džínsov, mikiny s kapucňou a na ňu si dal čiernu džínsovú bundu. Čierne tenisky a tmavomodrá pletená čiapka sa k celku dobre hodili.

Do zotmenia sa z neho stal Dublinčan a sebaisto sa pohyboval spolu s davmi. Vykonal bezpečnostnú kontrolu, nastúpil na pár vlakov miestnej hromadnej dopravy známej pod skratkou DART a znovu z nich vystúpil, aby si overil, že ho nikto nesleduje. Na svete bolo viac ľudí, ktorým by vyhovovala smrť Courta Gentryho, než takých, ktorí sa zaujímali o Dougala Slatteryho, a Court na to pamätal, len aby svoju operáciu udržal v správnom kontexte. Zabitie Íra bolo až druhoradé, prvoradým cieľom bolo ako obyčajne vlastné prežitie, aspoň do zajtrajšieho dňa. Musel myslieť hlavne na svoju vlastnú osobnú bezpečnosť.

Keď nadobudol istotu, že sa naňho nikto neprilepil, zamieril do štvrte Temple Bar na južnom brehu rieky Liffey.

O desiatej večer už sedel za barovým pultom v pube Oliver St. John Gogarty. Bola síce len streda, ale podnik bol naprataný Američanmi, Európanmi z kontinentu a Ázijčanmi. Írsku populáciu v bare zastupovali pravdepodobne iba servírky, barmani a kapela.

Court posledné mesiace netrúvil čas v bujarých krčmách a krčmičkách. Skrýval sa na juhu Francúzska, býval v maličknej podkrovnej izbe v domčeku v dedinke na horskej strane a len zriedka zašiel ďalej ako do obchodíka na rohu, kde predávali konzervy a vodu vo fľašiach. Ešte aj jeho návštevy u lekára v Nice prebehli bez rozruchu. Bola zima, nočné kluby a gýčové obchody na Promenade des Anglais, ktoré počas turistickej sezóny praskali vo švíkoch, boli poloprázdne

alebo rovno zatvorené. Courtovi to úplne vyhovovalo. Tento dublinský pub bol, naopak, prostredím, akému sa vo svojej profesii bežne vyhýbal – už teraz musel odbiť otázku barmanky, ako sa volá, a dve Angličanky usadené vedľa neho sa ho pokúsili zatahnuť do rozhovoru. Ich pokusy o zoznámenie statočne ignoroval, popíjal Guinness, zrakom prechádzal po miestnosti, ľutoval, že v sebe nemá štyri miligramy dilaudidu, aby sa uvoľnil, a potom si v duchu zlostne vynadal a donútil sa vrátiť myslou k misii.

Vo svete sú dva druhy ľudí. Iba dva. Ovce a vlci. Court bol vlk a vedel o tom. Posledné mesiace ho trochu oslabili, ale vlk zostane vždy vlkom a nikdy mu to nebolo jasnejšie, ako keď sedel v tomto bare a obklopovali ho stovky oviec. Nikto iný v dave nestriehol na potenciálne hrozby tak ako on. Nikto iný v dave nemal presne lokalizované únikové východy, spočítaných fyzicky zdatných mužov medzi návštevníkmi a zhodnotenú kvalitu skla v okne, čo viedlo na ulicu. Nikto iný v dave si nevšimol tak presne neprítomnosť polície pred tým oknom alebo verejné osvetlenie v uličke za barom. Nikto iný nevedel, kam si má presne sadnúť, aby žiadne zrkadlo neukazovalo jeho odraz celej miestnosti.

Nikto iný tu nemal v hlave únikový plán pre prípad, že by sa jeho život ocitol v ohrození.

A nikto iný tu nemal plán pozabíjať všetkých ostatných, ak by to bolo nevyhnutné.

Áno, bol v dave plnom oviec, ale v skutočnosti sa v miestnosti nachádzal ešte jeden vlk. Podľa Sidovho spisu bol aj bubeník na pódiu drsný. V tradičnej kapele bolo päť členov, a hoci Gentry nebol vôbec odborník na podobné záležitosti, podľa reakcie hostí musel predpokladať, že hrajú veľmi dobre. Objemný bielovlasý muž, ktorý sedel na lavici na boku pódia, hral na bodhrán, tradičný ručný írsky bubon. A bral to veru vážne, hlavu mal sklonenú a nakláňal sa dopredu,

akoby venoval pozornosť detailom hudby. Courtovi pripadal skôr ako hudobník v strednom veku než nájomný vrah. No možno už uplynulo dosť času, odkedy vykonával svoju „bežnú robotu“. Vedľa neho hral mladý muž do mikrofónu na írskej píšťalke, gitaristi brnkali a harmonicky spievali a dav oviec jasal. Court nezachytával text pesničky, no mala niečo spoločné s krásnou mladou ženou, neúrodou zemiakov a manželom, ktorého zabil alkohol.

Court dopil pivo a zamieril von.